

Bíró Ferenc

E jelben győzni fogsz!

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Bíró Ferenc
E jelben győzni fogsz!

224/1936. Imprimi potest.
Budapestini, die 2. Jun. 1936.
Eugenius Somogyi S. J. provincialis.

Nihil obstat.
Dr. Julius Czapik censor dioec.

Nr. 1778/1936. Imprimatur.
Strigonii, die 9. Junii 1936.
Dr. Julius Machovich vic. gen.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv harmadik kiadásának elektronikus változata. A könyv 1936-ban jelent meg a Korda R.T. kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezető gondolat.....	4
I. Noé kora és a Miénk.....	5
II. A pápák tanítása	7
1. IX. Pius	7
2. XIII. Leó	8
3. XIII. Leó utódai	8
III. A koronatanú bizonyítása	11
IV. Különös tapasztalati tény	13
V. Válasz a nehézségekre	15
1. Hogyan kell a pápák nyilatkozatait érteni?	15
2. A pápák nem ex cathedra szólnak.....	15
3. A Jézus Szíve-tisztelet sajátos és teljes tárgya mi?.....	16
4. A Jézus Szíve-tisztelet és a főparancs viszonya	17
5. De miért éppen a Jézus Szíve tisztelete?.....	18
6. Miért az utolsó századok számára?.....	20
VI. A legszükségesebb.....	22
Ígéretek	22
VII. Jézus szentséges szívében van a győzelem!	24

Bevezető gondolat

Ezen füzet megírására indítottak a következő okok.

Először a sokszoros hála az Úr Jézus jóságos Szíve iránt. Egész életemen át tapasztaltam, nem egy esetben feltűnő módon is, hogy az Úr milyen hű azon kiváló ígéretek teljesítésében, amelyeket az ő Szíve tiszteletéhez fűzött. Ezen írással is talán hozzájárulhatok a szentséges Szív tiszteletének terjesztéséhez.

Másodszor régtől fogva ég bennem a vágy, hogy a meggyötört és a szív mélyéig beteg emberiségen erőmhöz mérten némiképpen én is segítek. Legalább valamely gyakorlati eszme felvetésével álljak elő, amelyet, ha az Úr irgalmas Szívének kegyeskedik megáldani, talán felkapnak, meghánynak-vetnek mások is és olyanok, akiknek aztán módjukban lesz az eszmét jobban kidolgozni, a köztudatba átültetni s a végén a gyakorlati életben megvalósítani. Nem is az én eszmém az és nem új. Kétszázötvennyolc éves már. De valahogy a véka alá van rejtve. Nem írtak arról eleget, nem hányták-vetették meg, nem domborították ki és alapozták azt meg úgy, amint azt megérdemelné. Ilyesmi történt a most már közismert „Nagyígérettel” is. Az is majdnem kétszáz éven át hevert ismeretlenül a poros irattárakban. De amikor felfedezték s róla egész irodalom keletkezett, átment a köztudatba, felkapták a hívek és az első havi pénteken szinte sátoros ünnep látványossága gyönyörködteti hívő szemünket, úgy megtelnek hajnaltól délig és délutánig is gyónó és áldozó tömegekkel a templomok. Nem úgy van? És mennyi áldás árad az Egyház életébe ezen Nagyígéretből! Isten jutalmazza meg azt, aki a Nagyígéretet felfedezte Szent Mária Margit irataiban és nyilvánosságra hozta!

Szerény felfogásom szerint most még nagyobb, átfogóbb eszméről van szó, mint amilyen a Nagyígéret. Vajha az is oly hódító útra kelhetne, s megteremhetné az Úr kegyes Szíve áldásával azokat a gyümölcsöket, amelyeket szerény felfogásom szerint megérlelni a gondviselő mennyei Atyától adott hivatása szerint képes is! Lehet, hogy a Nagyígéretnek világszerte feltűnő sikere csak az útját egyengette ennek az eszménynek s beharangozott neki, hogy ha majd itt lesz s megtartja prédikációját, higgyenek neki, szeressék meg és cselekedjenek szerinte, mert ő fogja megszabadítani az emberiséget a most annyira fenyegető immár nem víz-, de vér- és tűzözből.

Budapest, 1932. szept. 29. Szent Mihály ünnepén.

SZERZŐ.

I. Noé kora és a Miénk

XIII. Leó még akkor, amikor senki sem gondolt a világháborúra, szinte prófétai meglátással szólott Perugia híveihez: „A mi szomorú századunk oly képet mutat, amely megriaszt, hogy a megharagított isteni Igazságosság meg fogja engedni és a kötelességeikről megfélelmezett népekre nemsokára megrémítő büntetések fognak szakadni.”

Ámde a népek és nemzetek nem hittek szavainak.

Ugyanakkor és számtalanszor nemcsak XIII. Leó, de már elődje IX. Pius és XIII. Leó utódai – tehát körülbelül 70 éven át – állandóan hirdették, hogy a kegyes Gondviselés mily eszközzel akar segíteni a pusztulásba rohanó modern emberiségen. Ezt tették a pápák bizonyára az Egyházban jelenlevő és működő Szentlélek Úristen sugallatára.

Ámde a népek és nemzetek nem hittek szavainak.

Megisméltődött a vízözön kora. A folyamat még mindig tart. Vajon bekövetkezik-e a végső katasztrófa is? Isten mentsen attól!

Hasonlítsuk csak össze Noé korszakát a miénkkel!

Kinyilatkoztatott igazság az, hogy az özönvíz előtt Noé idejében az egész emberiség szörnyűségesen lezüllött.

A Szentírás jelenti: „... látván Isten-fiai (a jámbor Szet maradékai) az emberek (Kainnak romlott utódai) leányait, hogy szépek, feleségeket vőnek magoknak mindazok közül ...” (Ter 6,2).

Az erkölcsi alapot mellőző házasságok egy teljesen romlott nemzedéket adtak az akkori világnak, amellyel szinte nem lehetett már semmit sem elkezdni.

„Látván pedig Isten, hogy nagy az emberek gonoszsága a földön és a szívnek minden gondolata gonoszra figyel minden időben” (Ter 6,5),

azért „eltörölöm, úgymond, az embert, kit teremtettem” (Uo. 7. v.).

Azonban a végtelen irgalmasságú Isten adott a bűnös emberiségnek 120 esztendőt a megtérésre: „És lesznek az ő napjai 120 esztendő” (Uo. 3. v.).

Noé tehát Isten rendeléséből 120 esztendőn át építette a bárkát. Feltűnt az ő munkája kortársainak. Kérdezték is őt nemcsak ismerősei, hanem az idegenek is, hogy ugyan mi jutott eszébe, miért bajlakodik ily különös építménnyel. Noé komolyan közölte velük Isten fenyegetését és végzését. Buzdította is őket a megtérésre, a bűnbánatra, hogy kikerülhessék a szörnyű csapást. Azonban hiába prédikált, nem hitt neki a gonosz és könnyelmű nemzedék, sőt ki is gúnyolhatta őt. Nem tértek meg, hanem tovább és tovább mind mélyebbre süllyedtek gonosz életükben. Hogy ez így volt, megtudjuk az Úr Jézus tanításából. Ezeket olvassuk szent Lukácsnál: „... s amint történt Noé napjaiban ... ettek, ittak, házasodtak és férjhez adattak mindazon napig, amelyen Noé bement a bárkába, – s jött a vízözön és elpusztította mindnyájukat” (Lk 17,27, vö. 1Pét 3,20 és 2Pét 2,5).

Viszonylatban a mi korunkkal, ezen csalhatatlanul igaz történetből négy igazságot kell megtanulni.

Először – most is a hitetlenség nemcsak általános és nagy, hanem oly fanatikus is, amilyen még sohasem volt, amióta ez a világ áll. A Krisztus előtti pogányságban magát a vallásos eszmét nem üldözték, vagy legalább is nem úgy, mint ahogy azt most teszik pl. a kommunisták, szociáldemokraták és szabadkőművesek. Ezek ugyanis semmiféle vallást, még a pogány vallást sem tűrik meg. Nem így van-e?

Másodszor – most is a Gondviselés küldött Noét a világ figyelmeztetésére és épül a bárka is s ugyanakkor már villámlik, lángol az ég alja kelet felől, sőt ki-kigyúl nyugaton, nálunk is az egész társadalmat megemésztéssel fenyegető vörös tűztenger. De az emberek legnagyobb

része most sem hederít a jelen kor Noéjára, sem a bárkára, hanem esznek, isznak, házasodnak, mint Noé idejében. Nem úgy van-e?

Harmadszor – most is, mint Noé idejében teljesen megromlott az emberek szíve, éppen a szíve. Ezt emeli ki a Szentírás Noé idejében is. Azonkívül meg kell állapítani, hogy a jelenkor emberei szívének romlottsága is főleg onnét származik, mert a jelenkor Isten-fiai nem helyesen, hanem bűnösen kötik meg a házasságot (polgári házasság és következményei); hisz szinte szemetszúróan kénytelenek vagyunk szemlélni világszerte nem egyszerűen csak az erkölcstelenséget, hanem még a tisztességes pogányságban is megbélyegzett *házasságtörő erkölcstelenséget* úgyannyira, hogy – ami megdöbbentő! – Krisztus után a XX. században kellett XI. Pius pápának a tiszta házasságról enciklikát kiadnia, hogy megmentse az Isten-fiainak, a keresztényeknek a keresztény házasságát, mert az már-már eltűnni látszik az életből. Ebből szükségképpen következik, hogy a megromlott házasság megromlott vére a világnak csakis oly nemzedéket adhat, – ha ugyan még ad, – amilyent adott Noé idejében. A mi korunk nemzedékéről is túlzás nélkül meg lehet írni, hogy annak vére, szíve, minden gondolata gonoszra figyel minden időben. Ez a romlott szív forrása ama fanatikus hitetlenségnek is, amelyről az imént szó esett, mert a Szentírás mondja: „... mondá az esztelen szívében, hogy Isten nincsen” (Zsolt 13,1). Nem úgy van-e?

Negyedszer – most is Isten végtelen irgalmassággal és hosszútűréssel, mint Noé napjaiban, amikor minden szem láttára 120 esztendeig épült a bárka, várja a lezüllött mai emberiség megtérését, mert itt vannak egymásután a mi korunk Noéi, az utolsó pápák, akik építik a jelenkor bárkáját, s buzdítják az emberiséget, hogy a jelenkor nemzedékét elpusztítással fenyegető, nem ugyan vízözön ellen, hanem ami még annál is borzalmasabb, az általános társadalmi forradalom *vérözöne és tűzözöne* ellen, bűnbánatot tartva meneküljenek a mentőbárkába.

Amily világos az első három pont, éppoly homályos, sőt sötét ez a negyedik. Ezennel megmagyarázom és igaz voltát bebizonyítom.

De, hogy halálos komolysággal vedd szavaimat, mint Loth, mikor Szodoma és Gomorra kénköves tüzes tengeréből menekült, szörnyűséges dolgot juttatok eszedbe.

Képzeld magad vissza 1918. november elejétől 1919. augusztus 2-ig terjedő 9 hónapra!

Ó, mi szegény, szerencsétlen magyarok nemcsak hírből ismerjük, de saját eleven testünkön és eleven lelkünkön már meg is tapasztaltuk, mi az az eleven vörös pokol!

De emlékezzél meg arról is, hogy az az 1919. augusztus 2-a a Jézus Szíve-tiszteletnek különösen odaszentelt havi első péntek volt.

Ezen a napon szűnt meg a vörös rémuralom; ezen a napon hozott ki minket a *kegyes Megváltó könyörületes Szíve a földi pokolból*.

Ezt nem lehet letagadni!

Ámde akkor kezdj azon gondolkozni, hogy vajon nem a *mi Urunk Jézus Krisztus Isten-emberi végtelen irgalmas és végtelen hatalmas Szíve-e a mentőbárka a jelen világegészből?*

Már most komolyan hallgass meg, mert azt ezennel bebizonyítom!

II. A pápák tanítása

1. IX. Pius

Az ő felfogását Jézus szentséges Szíve tiszteletének korszerűségéről és fontosságáról, a különböző alkalmakkor adott tanításaiból összegezve, az igazságot jellegzetesen ezen négy mondatban foglalhatjuk egybe:

„*Terjesszék mindenfelé Jézus szentséges Szíve tiszteletét!*”

„*Ez lesz a világ megmentése.*”

„*Az Egyháznak és a társadalomnak nincs másban reménye, mint egyedül Jézus szentséges Szívében.*”

„*Ez fog minden bajt meggyógyítani.*”

Lássuk részletesen, hogy igaz-e ez?

Ötszázötvenöt püspök még 1875-ben másodszer nyújtott be kérvényt IX. Pius pápának, hogy az általa kitűzött napon Őszentsége Rómában, az összes püspökök pedig az egész világon felajánlhassák az Egyházat Jézus Szívének. A kérelem indokolásában olvassuk: mert Jézus Szíve tiszteletében ismerik fel a püspökök „*azon orvosságot, melyet az isteni jóság a növekvő bajokban utolsó mentőeszköz gyanánt rendelt társadalmunk számára.*”

Erre a kérelemre válaszolva IX. Pius pápa, azt írja, hogy ő is „*hasznóképpen gondolkodik*”, ő is „*Jézus szentséges Szívében találja meg azt a menhelyet, ahová az elvetemült emberek rút támadásai elől elrejtőzhetünk s korunk számtalan gyötrelmeiben vigaszt s a jövőre reményt meríthetünk.*”

IX. Pius hosszú uralkodása alatt számtalan bizonyítékát adta ezen felfogásának. 1846. augusztus hó 11-től 1877-ig, – tehát 31 éven át, – minden évben tett valami különöset az Úr Szíve-tisztelete ajánlására, terjesztésére. Joggal nevezte őt Poitiers püspöke Jézus szentséges Szíve pápájának.

IX. Pius különböző alkalmakat használ fel ezen gondolata közlésére. Idézünk néhányat.

„*Nagyon örülök elhatározástoknak, mert látom, hogy eltaláltátok a kor igényeit, s meglettétek Jézus szentséges Szíve tiszteletének előmozdítása által napjainknak léhasága ellen a kellő orvosságot.*” (Jézus Szíve tiszteletére építendő templom római bizottságához intézett szavaiból.)

„*De hogy reményem biztosan teljesüljön, ajánlom nektek Jézus szentséges Szíve tiszteletét. Szeressétek e Szívet, mert Benne fellelhetitek azon eszközöket, amelyekre üdvötök gondozásában éppen most nagy szükségtek van! (A katolikus hölgyek küldöttségéhez intézett szavaiból.)*

„*A mai társadalomnak nincs Jézus szentséges Szívén kívül másban reménye s e szent Szívben minden baja ellen gyógyítószert fog találni*” (1867-ben monda ezen szavakat P. Chevalliernek).

Az 1864. dec. 8-án kiadott okiratában, amelyben a modern szabadelvű tanokat kárhoztatja, azon meggyőződésének ad kifejezést IX. Pius, *hogy a kor káros tünetei azon arányban fognak elmúlni, amely arányban el fog terjedni Jézus Szíve kiválóan vonzó tisztelete.*

Az előadottak után világos igazság, hogy IX. Pius pápa cselekedeteiből és tanításaiból van egybeállítva ezen négy mondat: *Terjesszék mindenfelé Jézus szentséges Szíve tiszteletét; ez lesz a világ megmentése. Az Egyháznak és a társadalomnak nincs másban reménye, mint egyedül Jézus szentséges Szívében. Ez fog minden bajt meggyógyítani.*

2. XIII. Leó

Pius utóda XIII. Leó, a bölcs, átvette elődje drága örökségét, azért ő is még jobban előmozdította és kifejlesztette Jézus szentséges Szíve tiszteletét. Hangsúlyoznom kell, hogy XIII. Leó is mindazt, amit az Úr szent Szíve tiszteletére tett, azon felfogásból cselekedte, mert ő is meg volt győződve, hogy *a szent Szív tisztelete nemcsak egyik ájtatosság a sok katolikus ájtatosságok közül, hanem azok között és fölött a Gondviseléstől adott végső mentőeszköz is a világ jelen bajainak orvoslására, a világ megmentésére.* Állításunk bizonyítására néhány jellegzetes adatot említünk fel.

Mit tartott maga XIII. Leó hosszú pápasága alatt véghezvitt kiváló cselekedetei közül *legnagyobb*nak? Midőn 1899. május 25-i kelettel kibocsátott körlevelében elrendelte *az emberiség felajánlását Jézus Szívének*, a lüttichi püspöknek kijelentette ezen elhatározásáról: „*Most szándékozom pápaságom legnagyobb tettét véghezvinni.*”

S ugyan miért vélekedett így a pápa?

Még 1879-ben a perugiai híveknek szólva, később 1893. okt. 11-én megtartott allocutiojában kijelentette XIII. Leó, hogy az ő legbensőbb vágya, hogy a Jézus Szíve-tisztelet tovább fejlődjék és az egész földkerekségen elterjedjen ... *mert ezen tisztelet szolgáltatja a hatékony gyógyítószert a szenvedő világ bajai ellen. Ezen ájtatosság által akarta Isten az eltévedt világot magához visszahívni.*”

Az emberiséget Jézus Szívének felajánló körlevél gondolatmenete pedig abban hegyeződik ki, hogy amint egykor Nagy Konstantint a szent kereszt segítette győzelemhez és hozott szabadulást a világnak, úgy most *Jézus szentséges Szíve az a kedvező jóslatú jelvény, amelybe helyezni kell minden reményünket s amelytől esdekelyük ki és várjuk az emberiség üdvét.*

Ezen adatok világosan bizonyítják, hogy XIII. Leó is a Jézus Szíve-tiszteletben látta a Gondviseléstől adott hatékony eszközt a világ megmentésére. Ezen igazságot akarta megörökíteni az emberiség felajánlásával is. *Azért ezt a felajánlást magát mint az Istentől kapott sugallat megvalósítását összes pápai ténykedései között a legnagyobb tartotta.*

3. XIII. Leó utódai

X. Pius, XV. Benedek, főleg XI. Pius felfogásban és cselekedetekben IX. Pius és XIII. Leó nyomdokaiban járnak. Elődeik intézkedéseit megerősítik, kifejlesztik ezen pápák is.

XI. Pius pápának igen feltűnő tanítását és rendelkezését ki kell emelnünk.

Először is XI. Pius kijelenti, hogy ő XIII. Leó felfogását osztja, amelyet Jézus Szíve tiszteletéről táplált és azt a világ megmentése eszközének tekintette. Azért az 1928. május 8-án a Jézus Szíve-tiszteletről kiadott körlevelében idézi XIII. Leó jelentőségteljes tanítását: „Amikor az Egyház az ő első korszakában a császárok igája alatt nyögött, a fiatal császárnak (Nagy Konstantinnak) a magasban megjelent kereszt volt az előjele és okozója a győzelemnek, amely nyomban bekövetkezett. S íme, most más kedvező és isteni jel tűnik föl szemünk előtt: az Úr Jézus szentséges Szíve, tüzlángok közt sugárzó fényözönben, fölötté a kereszttel. Beléje kell helyezni minden reménységet. Tőle kell kérni és várni az emberek üdvösségét.”

XIII. Leó ezen emlékezetes és igen megszívlelendő szavai után így folytatja XI. Pius pápa: „Valóban úgy van, tisztelendő testvérek.”

Mi van úgy?

Az, amit IX. Pius, XIII. Leó tanítottak, hogy *a Jézus Szívében, az ő kultuszában van minden reménysége és üdvössége a világnak.*

Tehát három legfőbb tanítója az Egyháznak ebben tökéletesen megegyezik.

XI. Pius megmondja ennek legbensőbb okát is, amikor tanítását így folytatja: „Mert eme szerencsés jelben és annak folytán kialakult ájtatosságban ugyebár *benne foglaltatik a vallásnak egész lényege és a tökéletes életre vezérlő elv*, amely az Úr Krisztus alapos megismerésére *gyorsan* elvezeti az elméket, az Úrnak *nagyobb* szeretetére és tökéletesebb utánzására hathatósan indítja a lelkeket.”

Ezzel XI. Pius *kimondottan* is tanítja azt, ami a dolog természetéből is következik, hogy a Jézus Szíve-ájtatosság nem egyszerűen csak *egy* a sokféle ájtatosságokból, hanem az minden ájtatosság *előtt* és *felett* való ájtatosság, az minden más ájtatosság *középpontja*.

Másodszor XI. Pius hivatalosan felvilágosít minket arról, amit sokan nem tudtak és tudnak, mert a Jézus Szíve-tisztelet történetében nem járatosak, hogy *a Krisztus Király ünnepe a Jézus Szíve-ájtatosságból fejlődött ki, annak koronáját képezi, betetőzése és gyakorlati megvalósítása annak az általános felajánlásnak, mellyel XIII. Leó pápa az egész emberiséget Jézus Szívének ajánlotta fel*. Hogy ezt a lényeges összefüggést a Krisztus Király ünnepe és a Jézus Szíve-ájtatosság között állandóan emlékezetben tartsa, ezért elrendelte azt is, hogy ezentúl Krisztus Király ünnepén újítsák meg az egész földkerekségen az emberiség felajánlását Jézus Szívének.

Harmadszor XI. Pius ezen rendelkezéseivel helyben hagyta a Jézus Szíve-tiszteletről táplált azon felfogását a világ összes Jézus Szíve tisztelőinek, hogy ezen ájtatosságnak a Gondviselés terve szerint nem csupán az a célja, hogy a hívek lelki megmentését, megszentelését és tökéletesedését eszközölje, hanem annak *szociális, az állami és társadalmi életre kiható reformfeladatai is vannak*.

Idézem XI. Píus idevágó tanítását.

„Megtörtént végül az az öröndetes esemény, hogy az egész emberi nemet, amely a természet jogánál fogva tulajdona Krisztusnak, akiben egyedül újulnak meg mindenek (Ef 1,10), az évszázadnak elején boldogemlékü elődünk, XIII. Leó pápa a keresztény világ lelkesedése között felajánlotta az isteni Szívnek. Később ezt az öröndetes és szerencsés kikezdést, mint *Quas primas* kezdetű körlevelünkben mondtuk, a jó Isten kegyelméből, *mi magunk tovább fejlesztettük és betetőztük*, midőn a püspökök és a hívek sokszor hangoztatott kívánságára és óhajára *Krisztusnak, a mindenség Királyának, az egész keresztény világban megüldendő ünnepét elrendeltük*.¹

S midőn ezt tettük, nemcsak kellőleg megvilágítottuk Krisztusnak legfőbb uralmát a mindenség felett, az emberi társadalom, a család és az egyes emberek felett, hanem már előre élveztük annak a boldog napnak örömet, *amelyen az egész világ önként és szívesen engedelmeskedik a Krisztus Király szelíd uralmának*. Ugyanazért akkor egyben meghagytuk, hogy az elrendelt új ünnep alkalmával *a Jézus Szívének való felajánlás évenként megújíttassék*, hogy annak gyümölcseit biztosabban és bővebben elnyerjük és *az összes nemzeteket a királyok Királyának, az uralkodók Urának Szívében keresztény szeretettel és a béke kötelékével egybekapcsoljuk*.”

Ugyanazon XI. Píus pápa *a szociális kérdéstről* kiadott körlevelében (1932. május 15.) hangsúlyozza: „Mindebben *a legfontosabb szerep* a szeretetnek jusson, mely a tökéletesség köteléke” (Kol 3,14).

Honnét merítse az emberiség ezt a szeretetet?

Jézus szentséges Szívéből.

Negyedszer, hogy újból ajánlja a híveknek Jézus szentséges Szíve tiszteletét, elrendeli: „Ugyanazért határozzuk és elrendeljük, hogy *minden évben*, az Úr Jézus szentséges Szívének ünnepén, melyet ez alkalommal oktávás elsőosztályú duplex ünnep rangjára emelünk, a világ összes templomaiban, a jelen körlevelünkhöz csatolt minta szerint, azonos szövegű

¹ Magyarország Jézus Szíve-tisztelői ezen ünnep kérelmezőinek összegyűjtött névsorát 5 vaskos kötetben küldték el a Szentatyának 1925-ben.

megkérlelő vagy engesztelő ímádásokat intézzenek ünnepélyes formák között az isteni Megváltó szerető Szívéhez, hogy vele bűneinket megsirassuk és Krisztusnak, a legfőbb Királynak és a szeretet Urának megsértett jogait jóvátegyük.

Bizton reméljük, Tisztelendő Testvérek, hogy az így szentül följánlott és az egész Egyházban kötelezőleg előírt ájtatosságból számos és kiváló jó származik *nemcsak az egyes emberekre, hanem az Egyházra, a társadalomra és a családra is*. Hiszen maga a Megváltó ígérte Szent Margitnak, hogy mindazokat, akik szentséges Szívét ilyen tisztelettel illetik, az égi kegyelmek bőségével halmozza el.”

Mindezen tanítások és előírások eléggé lelkünk elé állítják, hogy XI. Pius pápa is a szociális reformok keresztülvitelében Jézus Szíve tiszteletétől várja a legfontosabb szerepet, a megújult szeretetet, a főparancs főszerepének mindent átható s a föld arculatának újjáteremtett megújulását, az emberiség megmenekülését. Megvalósul a Jézus Szíve-tisztelet jelszava: „Jézus szentséges Szíve, jöjjön el a Te országod!”

Ötödször – titokzatosan átszüremlődik XI. Pius tanításain az a megsejdtő vélekedés is, amelyet Szent Margitnak mondott kinyilatkoztatásaiban az Úr és benne van az 555 püspök beadványában IX. Piushoz, hogy a Jézus Szíve-tisztelet az isteni jószágtól rendelt *utolsó mentőeszköz a társadalom számára*, mert aggódó lélekkel így nyilatkozik a pápa: „Mindez (a tömérdek botrány és bűnözés) annyira szomorú, *mintha már előre jelezné* a «szervedések kezdetét», melyeket majd reánk hoz a «bűn embere», ki fölemelkedik minden fölött, ami Istennek mondatik vagy tiszteltetik” (Tessz 2,4). „Így önkénytelenül is kísért a gondolat, *hogy már közeledik az idő*, melyről az Úr jószolta: «Mivelhogy elterjed a gonoszság, soknak meghül a szeretete» (Mt 24,12)”.

Nem tudom, mit érzel szívedben, kedves olvasóm, amikor a pápák ezen világos és prófétai tanításait hallgatod?

Én hívő lelkem mélyéig meghatódom és megrendülök. De aztán elcsodálkozom, hogyan lehetséges az, hogy nem teszünk még többet az Úr Jézus szentséges Szíve tiszteletére és annak elterjesztésére.

Az újkor Noéi szóltak és Isten szent akaratából megépítették a mentőbárcát. Nézzünk utána, hogy abba meneküljünk, amíg az idő le nem jár!

III. A koronatanú bizonyítása

A legfőbb tekintélyek felsorakoztatása után – lehet, szabad, sőt kell is Szent Alacoque Margit Mária írásaira is hivatkozni.

Először azért, mert a Jézus Szíve-tisztelet az ő írásainak és a neki tett kinyilatkoztatásoknak hatása alatt lett világmozgalommá. Az pedig lehetetlenség, hogy ezen kinyilatkoztatások, ha nem lennének igazak és nem Istentől volnának, világmozgalmat indíthattak volna meg az Egyházban és oly áldásos gyümölcsöket érlelhetek volna meg.

Másodszor az egyházi legfőbb hatóság tüzetes vizsgálatnak vetette alá Szent Margit írásait és kinyilatkoztatásait, de azokban semmi kivetni valót nem talált. Tehát minden józan és okos ember hitelt adhat ezen írásoknak és kinyilatkoztatásoknak.

Már pedig Szent Margit írásaiban megtaláljuk ugyanazt az igazságot, amelyet az utolsó pápák a Jézus Szíve-tiszteletről tanítanak.

a) A 94. levélben (II. kötet 225. oldal) ezeket olvassuk: „Az isteni Szív ugyanis csakis azért akarja közöttünk az ő országának uralmát megalapítani, hogy az Ő irgalmasságát és a megszentelésnek és üdvösségnek drágalátos kegyelmét velünk annál bőségesebben közölje. Azonban – ezek az Úr saját szavai – akik ezen kegyelmeket nem használják fel és önmagukban uralomra nem juttatják, azoktól ismét elvonatnak. Mert mindez *a mi bajaink ellen igen becses és utolsó gyógyító eszköz*, amelyet nekünk a mi mennyei Atyánk kegyes keze nyújt.”

Ezen írásban világos kifejezésre jut három dolog:

1. hogy az Úr Jézus Szíve tisztelete magától a *gondviselő* mennyei Atyától származik, tehát gondviselészerű hivatása, szerepe van;
2. hogy a *mi bajaink* meggyógyítására szolgáló *értékes* eszköz, és
3. hogy az *utolsó* eszköz.

1673. dec. 27-én, Szent János evangélista napján Alacoque Margitnak megjelent az Úr Jézus és a következőket mondotta:

b) „Ezt az isteni Szívet lángokból álló trónuson láttam. Ragyogóbb volt a napnál és átlátszóbb a kristálnál. Rajta az imálandó seb. Töviskorona övezte, jelezve azokat a szúrásokat, melyeket vétkeink okoznak neki; felül pedig kereszt magaslott ki, jelölve annak, hogy a kereszt az ő megtestesülésének első pillanatától fogva, vagyis már akkor, midőn szentséges Szíve formálódott, odaplántáltatott, s már az első pillanatokban megtelt mindazzal a keserőséggel, melyet megaláztatásai, szegénysége, fájdalmai és megvetetése okoztak neki egész életében, de főleg szenvedése idején. Értésemre adta azt is, hogy az az égő kívánság, mellyel az emberek szeretetét szomjúhozza, és az a kívánság, *hogy visszavonja őket a kárhozat újtjáról, ahová a gonoszlélek seregestül hajtja őket, indította Őt arra, hogy Szívét az embereknek kinyilatkoztassa a szeretetnek és üdvösségnek mindazon kincseivel, melyeket az magába foglal.* Így azután azokat, kik megadják neki mindazt a szeretetet, tiszteletet és dicsőséget, melynek megadása tehetségükben áll, isteni Szívének drága kincseivel gazdagítja meg, melyeket bőségesen és pazarul áraszt rájuk. Hiszen ezeknek ebben a Szívben van a forrásuk. Ezt a Szívet tisztelni kell a testi szív képében. Ő maga akarja, hogy ezt a képet kifüggeszték és azt magamon is viseljem és pedig szívemen, hogy abba belemélyítse szeretetét és elárassza azt azokkal a kegyelmekkel, melyekkel szíve telve van és hogy lerontsa abban az összes rendetlen indulatokat. Mindenütt, ahol ezt a szent képet kifüggesztik és tisztelik, kiárasztja kegyelmeit és áldásait. *És kimondta, hogy ez az ájtatosság szeretetének mintegy utolsó erőfeszítése, mellyel a szeretettől sugallt megváltásnak ezen utolsó századaiban kedvezni akar az embereknek, hogy őket kiszabadítsa a sátán hatalmából. Ezt a hatalmat le akarja rontani azért, hogy szeretete uralmának édes szabadságára vezesse az*

embereket. Szeretetét vissza akarja állítani mindazokban, kik az ájtatosságot gyakorolják” (Vie et Oeuvres II, 567. III. kiadás).

Ebből az írásból is felénk cseng az eszme, melyről ezen füzet szól. Megjelenti az Úr a mi bajunk gyökerét és a szeretetlenséget, amely miatt a sátán hatalmat vett rajtunk. Végül a szeretet édes szabadságával kecsget az Úr.

Oh, mily nagy a szeretetlenség mostanság! Ugye igaz?

Ez a nagy szeretetlenség szülte nemcsak az osztályharcot, a szociális problémákat, a háborút, a békediktátumokat, hanem magát a hitetlenséget, az erkölcsi züllést, a tekintély megvetését, s az egész társadalmi rend felbomlását is.

Íme, a modern Jézus Szíve-tisztelet koronatanúja, Szent Margit is alátámasztja az utolsó pápák tanítását a Jézus Szíve-tisztelet világmentő hivatásáról. Megadja a lélektani okát is annak, hogy miért világmentő gyógyszer a szent Szív kultusza. *Mert a kegyetlen szívet csak szerető szívvel lehet gyógyítani.* A fődolog a szeretet főparancsa, amely nélkül, ha minden is megvan, az semmit sem ér és nem használ. (Vö. a Szentírás tanítását Róm 13,8–10; 1Kor 13 és Mt 22,35–40; Mk 12,28–33)

IV. Különös tapasztalati tény

A múlt század 70-es éveiben fölfedezték Szent Alacoque Margit írásai hagyatékában a ma közismert *Nagyígéret* szövegét, amely rendkívüli ígéretek teszt azoknak, akik 9 egymásra következő havi első pénteken az Úr Szíve tiszteletére kiengesztelő szentáldozáshoz járulnak. Ezen szöveg eredetiségét kétségbevonták, sőt dogmaellenesnek is nyilvánították, és pedig éppen a havi első pénteki szentáldozások gyakorlataért tett *rendkívüli ígéretek miatt*. Tudós férfiak azonban kritikusan megvizsgálták és megállapították a szöveg eredetiségét, azután megegyeztették a tridenti dogmatikus döntéssel is. Erre a Szentszék helybenhagyta a Jézus Szíve-tisztelet ezen új módját, sőt azt búcsúkkal is gazdagította.

Mi történt erre?

A 9 első pénteki ájtatosság kegyelme hihetetlen méretekben ragadta meg a hívek lelkét az egész világon. A Jézus Szíve-tisztelők tábora 50 %-kal felszökött. Figyeljük meg világszerte a templomokat a havi első pénteken. Sátoros ünnepi képet mutatnak azok. Kora hajnaltól délig, sőt délután egyig is van a lelkiatyáknak bőven dolguk. S ami igen figyelemreméltó, az az, hogy az áldozók tekintélyes részét férfiak teszik ki, intelligens férfiak is, azután, hogy nemcsak a mi haladottabb lelki életet élő híveinket látjuk az áldoztató padnál, hanem nagy számban olyanokat is, akik azelőtt vagy közömbösek, vagy egyenesen templomkerülők voltak.

Mi ennek az óriási változásnak a titkos rugója?

Az Úr Jézus Szívének *rendkívüli kegyelme*, amelyet megígért az Ő Szívét tisztelő koroknak. Csekélységem megfigyelte és azt tapasztalta, hogy az első pénteki áldozás mellett nem igen léptek porondra sem az országos hírvé szónokok, sem a közkedveltségű és kiváló írók sem. Egyszerű írók voltak, és egyszerű szónokok azok, kik ismertették a hívekkel az Úr Szíve ezen újabb kegyelmi forrását, a többit azután az Úr Szíve végtelen irgalma és szeretete végezte el.

Pillanatig sem kételkedem, hogyha az egyszerű írók és szónokok a keresztény világ öntudatába beleviszik *azt az eszmét is, hogy a gondviselő mennyei Atya kegyes keze Jézus Szíve kultuszában jelölte meg az eszközt, amellyel a jelenkor végső veszedelembé sodort nemzedékét meg akarja a pusztulástól menteni s a jobb időket számára meghozni, újra óriás lendületet fog venni Jézus Szíve kultusza az egész világon*. Ennek pedig velejárója lesz a főparancs lelkiismeretesebb gyakorlata. Az isteni és a felebaráti szeretet érvényesülése pedig a szívekben, meghozza majd úgy a családi, társadalmi, mint az állami, sőt a nemzetközi vonatkozások javulását is. A szeretet szelleme fogja azután kitalálni, – mert a szeretet találékony, – azon hatékony reformeszközöket is, amelyekkel békésen megoldhatjuk a szociális problémákat, egymással megbékélthetjük az embereket, az osztályokat, sőt a nemzeteket is. *Hiába, a béke lelkét a szívek szeretete képezi.*

De hát ki fogja mindezt megcsinálni? Mert bíz' csoda kell ehhez!

Ki? A gondviselő mennyei Atya az Ő szent Fia Szíve kultuszának mindenható szeretetével és irgalmával. Mi emberek nem! legkevésbé a mi mostani politikusaink.

Minekünk csak *egy a kötelességünk*: teljesíteni a feltételt, igazán tisztelni Jézus szentséges Szívét; Őt követni főképpen a főparancs gyakorlatában; végül rendületlenül bízni az ő mindenható szeretetében és irgalmában. „Íme, előkészítem irgalmasságom művét. A társadalom újabb feltámadását óhajtom és ezen feltámadás a szeretet műve legyen.” „A bizalom azon kulcs, amely megnyitja végtelen irgalmasságom kincses-házát.” Így ír napjainkban egy, az Úr Szíve szeretetébe beavatott jó lélek.

Elvégre is, – nemde? – Istenen múlik minden. Az emberi iparkodás csakis akkor szolgál az emberiség igaz javára, ha az isteni akaratba kapcsolódik. Már pedig mostanság, a mi

korunkban az az isteni végzés és Gondviselés szándéka, hogy az ő szent Fia kultusza s a belőle áradó szeretet és annak kiváló gyakorlata által akarja az emberiséget megmenteni. Ezzel szemben nincs helye semmiféle okoskodásnak senki részéről sem. Ezzel szemben a teremtménynek, az embernek egyetlen kötelessége: íme, itt vagyok, megteszem! A többit elvégzi az a végtelen bölcs, hatalmas és irgalmas Úristen, akinek az emberiség jelen bajának meggyógyítása – szinte semmi dologszámba megy. Nem így van?

Tiszteld tehát Jézus szentséges Szívét, ahogyan csak bírod és terjeszd ezt a tiszteletet! A többit hagyd az Istenre!

V. Válasz a nehézségekre

1. Hogyan kell a pápák nyilatkozatait érteni?

Amikor azt állítják a pápák, hogy az Egyháznak és a társadalomnak nincs másban reménye, mint egyedül Jézus Szívében, vagy, hogy ez a kultusz az utolsó mentőeszköze a világnak, semmiképpen sem állítják akár azt, hogy a Jézus Szíve tisztelete „*egyedül jogosított és egyedül ajánlatos istentiszteleti mód*”; akár azt, hogy más ájtatosságok, például a Mária-tisztelet és kongregációk, a szentek tisztelete és harmadrendek nem hasznosak, nem ajánlatosak, sőt nem szükségesek; akár pláne azt, hogy aki nem tiszteli Jézus Szívét, az elkárhozik; vagy ha nincs Jézus Szíve-tisztelete, akkor elvesz maga az egyedüli üdvözítő keresztény katolikus Anyaszentegyház is. Nem lehet és nem szabad a pápák jelzett nyilatkozatait már azért sem így értelmezni, mert köztudomású dolog, hogy ugyanazok a pápák az egyéb ájtatosságokat mind nagyon is ajánlották, kiváló búcsúkkal is gazdagították. Azonfelül, ha a pápák nyilatkozataikat ily értelemben tették volna meg, akkor eretnekséget hirdettek volna, mert a szentek tisztelete dogma; s az Egyház fennmaradása pedig alapdogma; a szentmise első helyen istentiszteleti mód, a szentségek használata súlyos bűn terhe alatt elő van írva stb. Tehát lehetetlenség a pápák nyilatkozataiba ilyesmit belemagyarázni.

Hát hogyan kell érteni a pápák nyilatkozatait?

Csakis így: Hogy az Egyház, a társadalom, sőt az egész emberiség a *jelen igen súlyos katasztrófát hozó nagy bajokból* megszabaduljon, amelyekbe a 16. század óta lassan-lassan lecsúszva, a társadalom belekeveredett és most már benne is rekedt, – rendkívüli isteni segítségre szorul, különben a katasztrófa bekövetkezik, amint Oroszország már benne is van. Tetszett azonban a gondviselő Istennek úgy határozni, hogy az Egyháznak, a társadalomnak, sőt az egész emberiségnek ezt a rendkívüli isteni segítséget a jelen bajok leküzdésére *csakis azon föltétel alatt adja meg*, ha az Egyház, a társadalom, az emberiség, – legalább nagy részében – Jézus Krisztus, a Megváltó és Király szentséges Isten-emberi Szívét különösen tiszteli s abból meríti az alkalmas reformok megtételére elengedhetetlenül szükséges erőt, az igazi, bensőséges és cselekvésre képes isteni és felebaráti szeretetet.

Csakis így lehet, szabad és kell is a pápák nyilatkozatait érteni és semmi szín alatt sem másképpen.

2. A pápák nem ex cathedra szólnak

De ha így értjük a pápák nyilatkozatait, vajon *hittanilag* helytállók-e és gyakorlatilag megfelelők-e azok? – Azért kell ezt a kérdést is feltenni, mert a pápák felsorolt nyilatkozatairól nem lehet állítani, hogy azok „ex cathedra” szólnak, azaz oly nyilatkozatok volnának, amelyeket mint csalhatatlan tanításokat, örök üdvösség elvesztésének terhe alatt el kell fogadni. Ámde akkor ezek a nyilatkozatok a kellő tisztelet megadásával *vitatkozás tárgyát képezhetik*, hogy ugyan mily súlyt kell rájuk helyezni, mily értékkel bírnak azok.

Azt állítom, hogy a pápák ezen nyilatkozatai, ha nem is szólnak ex cathedra, mégis *hittanilag* nemcsak megengedhetők, hanem teljesen *helytálló* is úgy, hogy mindenkinek, aki részvételt van az emberiség katasztrófális baja iránt és békés úton a megoldást keresi, fel kell azokra figyelnie és azok szerint kell cselekednie is.

a) Az hittanilag biztos tanítás, hogy Isten kegyelmeit tetszés szerint, *ingyen* adja. De az is biztos, hogy az embernek rendes körülmények között, még ha csak közönséges kegyelmekben akar is részesülni, legalább bizonyos primitív feltételeket teljesítenie kell.

Mennyivel inkább kell azt megcselekednie, ha *rendkívüli és nagy* kegyelmekhez szeretne hozzájutni. Nincs tehát abban hittanilag semmi kifogásolható, amikor a pápák állítják, hogy a jelenkor rendkívüli bajainak orvoslására szükséges *rendkívüli kegyelmeket* csakis akkor kapja meg az emberiség, ha az Istentől rendelt *feltételt* teljesíti. A feltételt megszabni pedig csakis Istennek áll jogában és nem a bűnös embereknek.

Ezen a tanításon sem a józan hit, sem a józan ész meg nem ütközhetik, sőt igen természetesnek tartja azt. A történelem tanúsága szerint Isten nem egyszer cselekedett így az emberiséggel, vagy egyes népekkel. Példa rá: 1. Maga Noé és a bárka építése. 2. A 10 igaz jelenléte Sodoma és Gomorra elpusztulása ellen. 3. Az öldöklő angyal kikerülése az ajtófélfá bárány vérével való bekenésének feltétele alatt. 4. A rézkígyó felállítása a pusztában. Az új testamentumban igen jellegzetes Nagy Konstantin esete; Assisi Szent Ferenc és Szent Domonkos rendjének alapítása a mi időnk bajaihoz hasonló akkori bajok ellen; más rendek alapítása; Szent Janka küldetése a franciák szabadulására; Szent Margit üzenete XIV. Lajoshoz stb.; a búcsújáró helyek látogatásához fűzött kegyelmek elnyerése. Tehát helyes a pápák azon tanítása, hogy Isten bizonyos, főleg *rendkívüli* kegyelmek folyósítását feltételekhez köti.

b) De mily jogcímen állítják a pápák, hogy a rendkívüli kegyelmek elnyerésének Istentől adott *feltétele a Jézus Szíve általános kultusza*? Ezennel megmondjuk.

A pápák nyilatkozatai ugyanis *belső és szoros kapcsolatban vannak az Úr Jézus Krisztus Isten-emberi Szívéről és a főparancsról adott hittani igazságokkal*, rávetítve azok világosságát a modern kor sajátos egyéni, családi, társadalmi és nemzetközi bajaira, azért a *dolog természetéből* kifolyólag helyes és tökéletes a pápák tanítása.

3. A Jézus Szíve-tisztelet sajátos és teljes tárgya mi?

Ezt rögtön észre fogjuk venni, ha tisztában vagyunk a Jézus Szíve-tisztelet *sajátos és teljes tárgyával* (Obiectum proprium et adaequatum cultus SSi Cordis Jesu), s azt összehasonlítjuk a főparancs tüzén át az emberiség főbajával. Türelmet kérek, amíg ezt röviden megmagyarázom.

c) A népek és a Szentírás felfogása szerint is a szív szó nemcsak az ember anatómiai húsizomzathoz álló szervét jelenti, hanem igen gyakran azon részét, amely az *etikai életnek, az erkölcsi belső életnek principiuma és alanya*. Ugyanis így szoktunk beszélni: elhatározta *szívében*, hogy ...; *szíve* elhatározásától nem tágít; szelíd és alázatos *szív*; a *szívből* fakadoznak a rossz gondolatok, vágyak ...; dicsérjük a jó, a legjobb, az aranyos, a nemes, a nagy *szívű* embert; elítéljük a rossz, a gonosz, a perverz *szívűt*. Tehát szabad cselekedetek forrása a szív. Azonkívül az *érzelmek, indulatok, szenvedelmek is a szívből* erednek; átadta magát *szíve vágyainak; örül a szíve, sajog a szíve, bűba merült a szíve; megölte szívét a bánat*. Még értelmi működést is tulajdonítunk a szívnek: *tanulékony szívű*, hajol *szíve az okosságra, értelmes szívű, bolond szívű, elsötétült, balga szívű*, szívvel *hinni*, szívében monda az *esztelen*, hogy nincs Isten, stb. (Vö. ApCsel 11,23; Mt 5,8; 11,29; Mk 7,21; Róm 1,24; Jo. 19,22; ApCsel 7,54; Péld 2,2; Iz 44,18; Péld 14,33; Préd 21,17; Róm 1,21; Lk 24,25.)

A szív szó tehát jelenti az ember *testi szívét és vele együtt az érzéki és szellemi azon összes működéseket is, amelyek az ember egész belső, erkölcsi, jellemvilágát és életét képezik*.

A lélektanból még azt is tudjuk, hogy az ember erkölcsi életének *alapszenvedelme*, amelyre minden egyéb szenvedelme jó és rossz irányban visszavezethető – a *szeretet*. Még a gyűlölet is alapjában szeretet. Azért az egész erkölcsi élet, a jellemvilág titkos rugója, hajtó ereje, kifejlődése és betetőzése is a szeretet. A szeretet jó, ha annak tárgya jó; rossz, ha a tárgya rossz. Amilyen kinek-kinek a szeretete, olyan maga az ember is. Annyit ér. Igaz értelemben az ember értékét nem esze határozza meg, hanem a *szíve, a szeretete*. Aki a jót és

a legjobbat kitartóan szereti, az jó és legjobb ember. Aki Istent és Istenért felebarátját tökéletesen szereti, az a legjobb ember. Az Egyház tanítása szerint is az életszentség a tökéletes szeretetben van. Nagyobb dicséret gondolkozó emberek előtt nincs, mint ha valakiről állíthatjuk: jószívű, nemes szívű, aranyos szívű ember. S ezek a dicsérő kifejezések végelemzésben azt jelentik, hogy az illetőnek feltűnően nagy szeretete van.

Ezen közfelfogás és a Szentírás felfogása szerint mit jelent mármost a Jézus Szíve-kultusz?

Jelenti az Istenember, a Megváltó, a Legjobb ember, aki egyszersmind Isten is, mert Isten Fia, – testi Szívének s vele együtt az Ő emberi és isteni érzelmi és szellemi azon összes működéseinek kultuszát, amelyek az ő csodálatos és elragadó belső erkölcsi, jellemvilágát képezik. Az említett lélektani törvény szerint a Jézus Szíve-kultuszban is első helyen tiszteljük az Úr Jézus istenemberi végtelen *szeretetét* az ő mennyei Atyja és az emberek iránt. Isten a szeretet, s ez a szeretet megtestesült, konkretizálódott, érzékelhető és érezhető lett Jézus Szívében. Ennek az isteni és emberi Szívnek szeretet-életét, működését dicséri az Írás egyszerű magasztossággal: „*És körüljárt, mindenkivel jót téve.*”

A Jézus Szíve-tisztelet sajátos és teljes tárgya tehát a „*Cor Jesu ethicum*”, magyarul *Jézus erkölcsi Szíve*, előtérbe helyezve az ő boldogító szeretetét. Ezt imádjuk, ezt tiszteljük és követjük az Úr Szíve kultuszában, így értve a Jézus Szíve-kultuszt, – s így is kell érteni! – már nemcsak egy darabot tisztelünk az Úr Jézusból, hanem *az egész Jézust* és pedig – ha szabad így beszélni – a legértékesebb egész Jézust, s reánk nézve a legkedvesebb, a legvonzóbb, a legboldogítóbb beállításban. A legerőteljesebb beállításban is, mert a szeretet az egyedüli hatalom, amely megfog, lefog, felolvaszt, alakít, átalakít egész odáig, hogy szinte megszűnik az ember és lesz mintegy Krisztussá, aztán megy és cselekszik, mint Krisztus, körüljár ő is, mindenkivel jót téve. Nem ezt tanítja-e az apostol is önmegtapasztalásból? „Élek én, már nem is én, hanem él bennem Krisztus.”

4. A Jézus Szíve-tisztelet és a főparancs viszonya

De még nem teljes ez a hittani gondolkör. Ebbe a Jézus Szíve-kultuszba kapcsolódik bele egy másik alapvető hittani igazság is, a *szeretetről szóló parancs*, dogma.

Ezt „főparancsnak” hívja maga az Úr Jézus.

Ez az „új parancs” és az „Ő parancsa”.

Az Úr Jézus tanítványságának ez a főparancs a „charaktere”, „ismertető jele”. Tehát ezen parancs teljesítése nélkül nem ismeri el tanítványának az Úr Jézus sem a keresztényt, sem a keresztény katolikust sem.

Szent Pál, – bizonyára a Szentlélek kinyilatkoztatásából – írja erről a főparancsról, hogy akí ezt megteszi, egyszerűen „*a törvényt betöltötte*”.

A többi parancs „*mind ez igében foglaltatik*” (Róm 13).

Az igazi tökéletesség is csak a főparancsban van és nem másban.

Ha a főparancsot nem tesszük meg: „*Semmik sem vagyunk.*”

Még ha mártírokká válunk is, de nem szeretetből: „*mit sem használ nekünk*”.

A főparancsot teljesítenünk kell még ellenségeinkkel szemben is. Jót is kell velük tennünk. Ha csak azokat szeretjük, akik viszont szeretnek, vagy akiktől hálát várhatunk, az Úr azt mondja nekünk, hogy ekkor még nem vagyunk jobbak a pogányoknál, mert így azok is tudnak szeretni, ti. haszonlesésből.

Még életünket is oda kell adnunk a felebarátunkért, hát mennyivel inkább fölöslegünk egy részét.

De vannak idők, és most itt vannak, amikor nemcsak fölöslegünkből kell adnunk, hanem törzsvagyónunkból is. Azért, mert ha adott alkalommal még életünket is oda kell adnunk, mennyivel inkább kell feláldoznunk a kisebbet, a vagyont.

Azt tudjuk, hogy a főparancs tárgyát képezi Isten is és a felebarát is Istenért. Azt is tudjuk, hogy a két erény erkölcsi értékre nézve egyenlő, csak rangra (dignitate) nézve előbb áll az Isten iránti szeretet a felebarát iránt tartozó szeretetnél.

De azt már nagyon lelkünk elé kell tartanunk és pedig gyakran, nehogy ámítsuk magunkat, – hogy Szent János apostol szerint nem az isteni szeretet kritériuma – ismérve – a felebaráti szeretetnek, hanem a felebaráti szeretet jelenléte bizonyítja az Isten iránti szeretet jelenlétét. *Azért kell ezt hangsúlyozni, mert igen könnyen elhitetjük magunkkal, hogy nagyon is szeretjük az Istent, de ugyanakkor szinte dühöngünk nyelvünkkel a felebarát ellen és hagyjuk őt éhezni, nyomorogni lakás és ruha nélkül szeretetlenségünkben. Tehát ha tettekben szeretjük felebarátunkat, szeretjük biztosan Istent is. De Szent János szerint – a fordítottja már nem biztos.*

Amiket itt tömör rövidséggel a főparancsról összeállítottam, az kétségtelenül a Szentírás tanítását foglalja egybe. *Tehát kinyilatkoztatott tant adtam elő.*

Ámde a mondottakból vaslogikával következik, hogy a Jézus Szíve-kultusz és a főparancs között nemcsak szoros dogmatikai kapcsolat áll fenn, hanem tárgyi nézőpontból a kettő tulajdonképpen egy és ugyanaz, ti. *a Jézus Szíve-kultusz nem egyéb, mint az isteni és felebaráti szeretet, vagyis a főparancs kultusza és pedig teljesen az Úr Jézus elgondolása szerint, az ő Szíve szerint. Igaz?*

Hasonlóképpen világosan látjuk azt is, hogy a pápák dogmatikai alapon nyilatkoznak s azért hittani nézőpontból teljesen kifogástalanul tanítanak, amikor a Jézus Szíve-kultuszról kijelentik, hogy az Egyháznak és a társadalomnak nincs másban reménye, mint egyedül a Jézus Szíve-kultuszban; mert valóban nincs, nem is lehet másban senkinek sem reménye, mint egyes-egyedül a mi Urunk Jézus Krisztusban és az ő kultuszában. Ámde a Jézus Szíve-kultusz – mint fentebb megmagyaráztuk – nem más, mint az egész Úr Jézus Krisztus kultusza belülről szemlélve őt, főleg az Ő Isten-emberi, végtelen szeretetének életében. Nem szónoki túlzás tehát, de hittanilag teljesen megengedett és helytálló igazság, amikor tételképpen állítjuk, hogy az „Egyháznak és a társadalomnak nincs másban reménye, mint egyedül az Úr Jézus Szívében”.

5. De miért éppen a Jézus Szíve tisztelete?

Okát kell még annak is adnunk, hogy miért látják a pápák a Jézus Szíve, éppen Szíve kultuszában és nem egyszerűen csak az Úr Jézus kultuszában az emberiség megmenekülésének egyedüli mentőeszközét.

Ennek is megvan a belső hittani és a külső történelmi oka.

1. A belső ok az, amely fennáll *Jézus Szíve végtelen szeretete és az emberiség szívének szeretetlenségéből származó nagy betegsége között.* Az emberiség ugyanis a „pusillus grex”-et, az evangéliumi kis nyájat leszámítva, a XVIII. század vége óta elhanyagolta mind jobban és jobban a *belső* ember, az *erkölcsi* ember, az *akarat*, a *szeretet*, a *szív* megnevelését. Külső, technikai kultúrát teremtett, s abban csak *kifelé* élt, *befelé* semmiképpen sem. Nem is értékelt semmi mást, mint csakis ami külső jó, érzékelhető, ami anyagi, ideiglenes jó. Nem is szeret mást. Világfelfogása teljesen materialista, anyagi. Ebben a kultúrvilágban hitét is elveszítette nemcsak Istenben és a túlvilágban, hanem minden eszmei, szellemi értékben is. (Vö. 1Tim 6,6–10.) Ha beszél is eszmei, szellemi értékekről, azon csak az intelligencia művelését, az észt, a tudást, a tudományt érti, de nem a lelki jóságot, erkölcsiséget, erényt. Műveltsége is külső formalitás, ildomosság, kizárva a szemérmességet és a belső tartalmat. A jóság is, ami van benne, az a szabadkőműves „humanitás”, emberiség, de ezt is csak az elvtársakkal szemben tartja be. A humanitás elvét darvinista felfogás vezérli „pugna omnium contra omnes”, azaz az élet harcában el kell buknia és pusztulnia a gyöngébb embernek. Egyik prófétája szerint átok az emberiségre Isten, Jézus, az ő evangéliuma és tízparancsolata. A

„szőke fenevadnak” jogában áll korlátlanul kiélnie magát. A másik prófétája szerint az ember autonóm, azaz magamagának szab törvényt. Tehát, ha valaki Istenért, a túlvilágért tesz, erkölcstelenül cselekszik. Azért emancipálni kell mindent Istentől: a tudományt, a művészetet, az államot, az egyént, a családot. Nem csoda, hogy így az emberiség még a tisztességes pogányság szintje alá süllyedt. Belefúrta magát a földbe, annak szeretetébe és önmaga imádásába és szeretetébe – Istent megvetve (Szent Ágoston). Uralkodó szenvedélye lett az önszeretet, az önzés, amely az élet harcában irgalmatlanul lehengerel mindent és mindenkit, ha önhaszna keresésében útjában áll. A háború és békediktátumok megmutatták, hogy ezen nemzedék előtt nem szent sem eskü, sem adott szó, sem szerződés, sem szövetség, sem jog, sem igazság, sem tulajdon, semmiféle erény, hanem csak a haszon, az önzés. Maga a házasság és a barátság is általában haszonlesésen alapszik. Valóban megromlott ezen nemzedék természetének alapszervedelmében, szeretetében, azért megromlott alaposan, gyökerében.

De vajon nem túlsötét képét rajzoltuk-e meg a modern emberiségnek? Tessék az életet nézni, – leszámítva az evangéliumi pusillus grex-et, a kicsinyke nyáját, amely hű az Úr Jézushoz. Még Krisztus helytartója is azt mondta minap, hogy ő már nem szól ezen világhoz, hanem csak imádkozik érte Istenhez.

Ki, mi segíthet hát itt?

Eberek?

Képtelenség! Csak Isten, vagy Isten küldöttei. A kiváló, rendkívüli erővel felruházott emberek. De ilyenek most nincsenek. Nem látjuk őket. A pápák sem.

A pápák azt kiáltják világgá, hogy csak *Isten* segíthet és pedig *Jézus Krisztus Szíve az ő végtelen szeretetével és irgalmával*. Ez gyakorlatilag, lélektanilag is igaz, helytálló, a betegség gyökeréhez nyúló recept és orvosság, mert – ezeket a *szívük mélyéig* megromlott embereket valóban csak a *szíve mélyéig* szent és végtelenül szerető, irgalmas, megkönyörülő, de ugyanakkor mindenható, megváltó Úr Jézus Krisztus képes megváltoztatni. Csak ő képes szerető, „húsból való”, érzéssel bíró („cum affectione” Szent Pál), irgalmas, kegyeletes szívet beléjük teremteni.

Az emberiség beteg, akarni és szeretni nemtudó szívét csak Jézus Krisztus Isten-emberi forró és erős Szíve tudhatja meggyógyítani.

Íme, ez a hittani, a belső kapcsolat Jézus Szíve és az emberiség nagy baja, betegsége, az ő szeretetlensége között.

Ó, mondd végtelen irgalmas szívű Jézus csak mégegyszer „*misereor super turbas*” – megkönyörülök a tömegeken, és jó lesz minden!

Nos, nem ad rem et hominem, azaz a dologhoz és az emberhez mértén és helyesen beszélnek-e a pápák, amikor éppen az Úr Szíve kultuszát jelölik meg egyedüli eszköznek ezen nemzedék meggyógyítására?

S az Úr Jézus Szíve pedig akar könyörölni éppen most, hogy új életre támadjunk fel. Honnét tudják ezt a pápák, miért bizonyos ez?

2. Ezt bizonyítja az Úr Jézus Szíve tiszteletének története. Kicsiny magból indult útjára ez a kultusz. Sok ellentmondással, sőt üldözéssel kellett megbirkóznia még a papság egyik részéről is. Mégis részben máris meghódította magának a katolikus világot. Mindenki láthatja, hogy az Úr Jézus Szíve tisztelete szinte versenyez a közkedveltségű Mária-kultusszal. S ennek Szűz Mária örvend a legjobban, mert Mária által Jézushoz kell jutnunk, azért is van itt Szűz Mária.

De mindez még nem elég. A szent Szív kultusza még be nem fejezte Isten-adta hivatását. Rendkívüli szeretetének áramával és kegyelembőséggével neki meg kell mentenie az Egyházat és a társadalmat is a bekövetkező társadalmi forradalmaktól és bolsevizmustól. Mert egész történetére rányomta a Gondviselés az isteni küldetés signaturáját, azért: „*e jelben van a*

győzelem!” – mondotta XIII. Leó. Dicsőségesen uralkodó pápánk pedig azért imádkoztat annyit éppen a szent Szívhez s utal az ő nagy szeretetére.

Tehát, mert az isteni küldetés világos bélyegét látják a Jézus Szíve-tisztelet 258 éves történetén a pápák, azért nyilatkoznak úgy arról, amint azt ezen füzetben elmondottam.

Mindezen megállapításokból újra világos, hogy hittanilag is és gyakorlatilag is helyes álláspontról és helyesen nyilatkoznak a pápák, amikor a Jézus Szíve-tiszteletben látják egyedül a szabadulást.

6. Miért az utolsó századok számára?

Hátra van még annak a pontnak a megvilágítása, hogy miért mondják a pápák utolsó mentőeszköznek ezen századok számára a Jézus Szíve-kultuszt. Honnét tudják ők ezt?

a) Erre az első válasz az, hogy legyünk szerények. Tudjuk azt, hogy a pápák az Úr Jézus helyettesei s mint ilyenek első helyen bírják a Szentlélek Úristen sugalmazásait. Semmiképpen sem kötelességük a pápáknak nyilvánosságra hozni tanításuk és nyilatkozataik titkos rugóit, ők szóltak, mi alattvalók fogadjuk el tanulékony szívvel s a hallottak szerint cselekedjünk. Ezt követeli a tekintélytisztelet, ez kötelességük a hívő alattvalóknak.

b) Másodszor úgy vélekedünk, hogy a pápák az ő nyilatkozataikban, amióta látták a Jézus Szíve-kultusz világhódító útját, amióta Szent Alacoque Margitot Isten csodákkal tüntette ki és belekerült a boldogok és szentek névsorába, azóta helyesnek tartják, hogy ők is tekintetbe vegyék Szent Alacoque Margitnak, az Úr Szíve szent apostolnőjének amúgyis kritikus vizsgálatokon átesett és kifogástalannak talált írásait. Ezeknek lényegét maga az Úr Jézus mondotta el Szent Margitnak. Az utolsó mentőeszköz eszméjét is az utolsó századok számára ezen írásokban találjuk meg. Fentebb erről részletesen is beszámoltunk. Már most az ellen sem hittanilag (theologice), sem gyakorlatilag (tactice) nem lehet kifogást emelni, hogy a pápák is tekintettel vannak Jézus Szíve apostolnőjének ezen írásaira. Különösen akkor nem lehet ellene szólni, ha azok az írások az isteni bélyeget határozottan magukon viselik, s ha az Egyház tanításával nemcsak nem ellenkeznek, hanem immár 258 év óta óriás gyümölcsöket érleltek meg az Egyházban és a lelkekben. Aki bírja, cáfolja meg e kettős tényt. Tudjuk, hogy nem bírja.

Még valamit!

Vajon Noé, az istenes férfiú, amikor Isten rendeléséből, azaz kinyilatkoztatásából prédikált a bekövetkezendő vízözönről és építette a bárkát, nem úgy állott-e kortársai előtt 120 éven át, mint aki akkor még csak privát kinyilatkoztatásból beszél és hirdeti a katasztrófát?

Bizony úgy. Isten követe volt s az emberek előtt privát kinyilatkoztatásból beszélt. Nem hittek. Meg nem tértek. Mindnyájan el is vesztek. Itt meg nem Noé beszél, hanem Krisztus helytartója és az Úr Szívének szenttéavatott apostolnője, akinek privát kinyilatkoztatása nyomán ugyan, de mégis elfogadták az egyetemes Egyház, a pápák és a hívek milliói a Jézus Szíve-kultuszt, s azt gyakorolják. Érzik is úgy saját életükben, mint az Egyház életében a rendkívüli kegyelmek áldott áramát és tapasztalják, hogy az Úr teljesíti mindazon ígéreteket, amelyeket Szíve tisztelőinek tett. Azt szoktuk mondani: *Contra factum non valet argumentum*, – azaz a tettek ellen nem lehet bizonyítani, az itt is áll. A Jézus Szíve-kultusz nem világesemény-e? Igaza volt-e és van-e Alacoque Margitnak általában? Hát miért ne volna igaza akkor is, amikor állítja, nem maga, de az Úr Jézus szavaival, hogy *„ez az ájtatosság Jézus szeretetének immár legvégső erőmegfeszítése és arra van szánva, hogy ezen utolsó századokban kiárassza a keresztényekre kegyelmeit”* – és hogy *„a mi bajaink ellen utolsó gyógyítóeszköz”* a Jézus Szíve-kultusz?

Végül a pápák azt határozottan állítják, hogy a Jézus Szíve-kultusz egyedüli eszköz úgy, amint azt bizonyítottam. Azt pedig, hogy utolsó eszköz is volna, már nem tanítják olyan határozottan és világosan.

Ha az orvos súlyos betegségében kijelenti, hogy az egyedüli orvosságot rendelte neked, ha azt nem használod, elpusztulsz: mit cselekszel? Így tégy a Jézus Szíve-tisztelettel!

VI. A legszükségesebb

A legszükségesebb, hogy te, kedves olvasóm, nem akármilyen, de *meggyőződéses és következetes* tisztelője légy Jézus szentséges Szívének. Hidd és fogadd el mindazt, amit e füzetben a legfőbb tekintélyek a Jézus Szíve-tiszteletéről tanítanak. – Azután szerényen és szelíden, de azért határozottan és bátorságosan hirdesd ezen tanításokat másoknak is. Ne nyugodjál mindaddig, amíg környezeted, rokonaid, ismerőseid is nem válnak Jézus Szíve igaz tisztelőivé. Végül te magad, egyéb ájtatosságaidat megtartva, állandóan gyakorold azon áhítatgyakorlatokat, amelyeket maga az Úr Jézus kért az ő tisztelőitől.

1. Ahányszor csak lehet, de főleg a hónapok első péntek napjain a hívek kiengesztelő áldozást végezzenek a bűnökért. (Tudjuk az 1674-ben történt kijelentésből.)

2. Minden csütörtök este vagy éjjel végezzenek a hívek egy órán át kiengesztelő imádságokat a bűnökért az Úr Jézus szentséges Szívével egyesülve, aki az Olajfák-hegyén értünk vért izzadott. (Ez a Szentóra. Tudjuk az 1674-ben történt kijelentésből.)

3. Jézus szentséges Szíve képét a családban különösen tiszteljék. Ezen helyeket isteni Szívének teljességéből kegyelemkincseivel és áldásaival bőségesen el fogja árasztani (uo.).

4. Jézus Szíve ünnepén engesztelő szentáldozást és ünnepies megkövetést végezzenek a hívek a bántalmakért, amelyekkel a bűnösök, főleg a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlevő Jézus szentséges Szívét megsértik.

5. Terjesszük Jézus Szíve tiszteletét és annak itt felsorolt gyakorlatait. (Tudjuk az 1675-ben történt kijelentésből.)

Igen ajánlatos azonfelül, ha az országszerte elterjedt Jézus Szíve Szövetségbe beiratkoznak a felnőtt hívek; a gyermekek és serdülő ifjúság pedig a Szívgárdába.

XV. Benedek és XI. Pius pápák igen kívánják, hogy egyes személyek, de főleg a családok ajánlják fel magukat különös módon Jézus Szívének. (Családfelajánlás.)

Hogy mindegy kedved kerekedjék, kedves olvasóm, eszedbe juttatom, hogy az Úr szentséges Szíve milyen különös áldásokban fog téged és tiedet részesíteni buzgóságodért.

Hallgasd meg, miket ígér az Úr Jézus az Ő tisztelőinek!

Ígéreték

melyeket az Úr Jézus az ő Szíve tisztelőinek tett:

1. Megvigasztalom őket szenvedéseikben.
2. Megadom nekik mindazon kegyelmeket, melyekre szükségük van.
3. Családjukban békességet szerzek.
4. Biztos menedékük leszek életükben, de főleg haláluk óráján.
5. Minden dolgukat, vállalatukat megáldom.
6. A bűnösök Szívemben az irgalom forrására, tengerére találnak.
7. A lanyha lelkek buzgókká válnak.
8. A buzgó lelkek még nagyobb tökéletességre emelkednek.
9. Azoknak, kik a lelkek megmentésén dolgoznak, olyan erőt adok, hogy még a legmegrögzöttebb bűnösöket is megtérítik.

10. Megáldom a házakat, melyekben Szívem képét felfüggesztik és tisztelik.

11. Szívembe írom és onnan soha ki nem törölöm azok neveit, akik ezen ájtatosságot terjesztik.

12. Szívem túláradó irgalmából megígérem neked, hogy Szívemnek mindenható szeretete mindazoknak, akik kilenc egymásutáni hónapon át minden hó első péntekén megáldoznak, megadja a végső töredelem kegyelmét: azok nem fognak az én kegyelmemen kívül, sem a

nekik szükséges szentségek nélkül meghalni s az én isteni Szívem biztos menedékük lesz az utolsó pillanatban.

VII. Jézus szentséges szívében van a győzelem!

Réges-régen megírta a német költő, hogy „veszedelmes dolog az oroszlánt ingerelni, de a rémületek legrémültebbje – az az ember az ő szenvedelmességében.”

Igen.

Hallunk az elkeseredett nyomorgók ajkáról szörnyű kifakadásokat és káromlásokat, hogy hol az Isten, rossz világot teremtett az Isten, nincs is Isten, mert ha volna, nem túrná a gonoszság garázdálkodását, hanem mindenhatóságával és szeretetével rendet teremtene.

„Azért félre mindennel! Összetörünk, zúzunk mindent, hogy a pusztulásban még egyszer jóllakjunk, megmelegedjünk, felöltözködjünk, még egyszer legyen egy jó 24 óránk!” Így dühöngött minap egy szerencsétlen embertársunk, aki már nem szociáldemokrata, nem is kommunista, sem nem anarchista, hanem egyenesen nihilista.

Íme, a német költőnek mennyire igaza van!

De nincs igaza senkinek sem, aki a jelen szörnyűséges állapotok miatt az Istent teszi felelőssé.

Mert a német költőnél is régebben megírta a nagy Szent Ágoston mindazoknak, akik a történelem folyamán jelentkező társadalmi szörnyűséges bajok miatt az Istent szeretnék felelősségre vonni, *hogy a történelmi korszakok tulajdonképpen mi emberek magunk vagyunk; mert amilyenek mi vagyunk, olyanok a történelmi korszakok*. Ha az emberek jók, jó korszakot teremtenek, ha rosszak, rossz történelmet csinálnak.

Úgy van! Lássuk meg és lássuk be, hogy e kerek világon mindaz, ami *közvetlenül és egyedül* a teremtő Istentől függ s amibe bele nem nyúlhat az ember gonoszra képes szabad akaratával, mindaz jó és szép, mindaz jót és szépet termelt az ember javára a múltban, termel a jelenben, s fog a jövőben is. Jó és szép a Nap, a Hold, a csillagok, a víz, a föld, az állatok, a növények, a természetes erők mind jók és szépek és most is jól és szépen és bőven megtermik az ember hasznára a gyümölcsöket. Tehát Isten van és az Isten jó és az Isten szép és kellemes és örömteli és édes jó Atya. Most is ad túlostúl bőven mindent, jutna mindenkinek is nemcsak a szoros szükséglet szerint, hanem még azonfelül is.

De hát miért nem jut?

Mert az ember rossz. És csak az ember rossz.

Szegény nyomorgó embertársaink nem hallották-e, hogy a rossz emberek tengerbe hányják vagy elégetik vagy elpusztítják Isten adományait a helyett, hogy a szegényeknek adnák? Hát okolják e gonoszokat és nem a jó Istent! Miért nem gondolják meg e szerencsétlenek, hogy most sincs kevesebb arany, ezüst, nincs kevesebb pénz, mint volt 30 évvel ezelőtt, sőt több van. Megették talán? A tengerbe dobták talán? Azt már senki sem hiszi el! Hát hol van? Miért nem segítenek a nyomorgókon? Vagy miért nem bocsátják a gazdasági élet vérkeringésébe? A jó Isten odaadta ezt is az emberek javára. A jó Istennek erre nincs szüksége, ő nem dugta el. Hát miért ágaskodnak a jó Isten ellen, aki ártatlan? Miért nem kelnek ki inkább az emberek ellen, akik gonoszok?

De hát miért gonoszok ezek az emberek? Azért, amiért rossz lett azon embertársunk is, kiről imént szólottam és aki nyomorúságában „a rémületesek legrémültebbjévé” vált s ott keresi a bajok okát, ahol az nincs.

A bajok egyedüli oka az ember szabad akaratában rejlik, amelyet rosszra használhat.

„Akkor is végső sorban az Isten az oka mindennek, miért teremtette úgy az embert, hogy szabadakarátát rosszra is használhatja!” – így kiáltozzák sokan.

Nem igaz!

Istent akkor lehetne így támadni, ha nem tett volna meg nagy szeretettel minden lehető, hogy az ember szabadakarátát csak jóra használhassa.

Isten pedig azt megtette. Azért ő teljesen ártatlan, felelősségre nem vonható mindazon nyomorúságért és gonoszságért, amelyet e világon az ember művel embertársa ellen.

Csakugyan, az Isten megtett mindent, hogy az ember szabadakaratát jóra használja? Sőt, ha rosszat, gonoszat cselekszik, azt is az ember jóvátehesse?

Igen.

Könyvtárt lehetne arról írni. Amit e kis füzet tartalmaz, az is meghatóan bizonyítja, hogy a jó Isten mit meg nem tesz végtelen szeretetében az emberekért, hogy szabadakaratukat jóra használják embertársaiknak boldogítására.

Én is, aki e sorokat írom, szabad ember vagyok. Bennem is forr e pillanatig egy titokzatos erő, amely sokszor szinte erőszakol a rosszra, de ugyanakkor tudom a jelenlétét bennem egy másik, győzedelmesebb erőnek is, amely lendít a jóra. Ez az Isten kegyelme bennem.

Ez az erő hajtott engem e füzetke megírására is, holott ugyanakkor valami mégis bennem volt, hogy mire is fárasztom magam, ne tegyem, úgymint hiába! Mégis megtettem.

Rajta, törekedjünk tehát a Jézus Szíve-tiszteletet bátorságosan meghirdetni és pedig éppen ezen füzetben vázolt szempontból és éppen *a mi szegény, nyomorgó, a kétségbeeséssel küszködő, már-már a forradalomra megérett szerencsétlen embertársainknak*. Álljanak össze mindnyájan az Úr Szíve köré, benne bízzanak, őt hívják segélyül, mert ő akar és tud akkor is segíteni, amikor az emberek már képtelenek! Hogy képtelenek, azt látjuk.

A végtelenül irgalmas és végtelenül hatalmas Szív fog nekünk erőt adni, hogy meghallgattassunk s meg fogja hatni azok szívét is, akiknek szólunk, mert ő azt megígérte.

„*Én uralkodni fogok ellenségeim minden agyarkodása ellenére!*”

A győzelem biztos, ha kitartunk!